

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 237

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 martie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
13.	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului pentru o tranziție justă COM (2020) 22 final	2	486. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative
14.	— Hotărâre referitoare la propunerea modificată de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european plus, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de instituire a unor norme financiare aplicabile acestor fonduri, precum și Fondului pentru azil și migrație, Fondului pentru securitate internă și Instrumentului pentru managementul frontierelor și vize COM (2020) 23 final	2-3	9-10
15.	— Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Programul de lucru al Comisiei pentru 2020 COM (2020) 37 final	3	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
Decizia nr. 762 din 28 noiembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152, art. 344 alin. (2) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală	4-8	9.	— Normă privind încheierea exercițiului financiar pentru entitățile din domeniul asigurărilor
		11.	— Normă privind capitalul social al administratorului de fonduri de pensii ocupaționale

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului pentru o tranziție justă COM (2020) 22 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/76 din 4.03.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că:

1. Prezenta propunere de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității, întrucât obiectivele sale nu pot fi realizate la nivel național, iar măsurile propuse și forma deciziei sunt adecvate.

2. Forma juridică aleasă, de regulament, este potrivită și este întemeiată pe art. 174 alin. (1) din TFUE: Uniunea „își dezvoltă și desfășoară acțiunea care conduce la consolidarea coeziunii sale economice, sociale și teritoriale. Uniunea urmărește, în special, reducerea decalajelor dintre nivelurile de dezvoltare a diferitelor regiuni și a rămânerii în urmă a regiunilor defavorizate”.

Art. 2. — Senatul României apreciază că la nivel național Ministerul Fondurilor Europene (MFE) este autoritatea care asigură susținerea poziției naționale referitoare la prezentul act și a constatat că până în prezent propunerea de regulament a fost discutată în cadrul grupului de lucru al Consiliului Uniunii Europene în care MFE asigură reprezentarea. În acest sens solicită reprezentanților guvernului o informare completă atât înaintea reuniunilor din cadrul grupului de lucru al Consiliului Uniunii Europene, cât și după acestea.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 9 martie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 9 martie 2020.
Nr. 13.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**SENATUL****HOTĂRÂRE****referitoare la propunerea modificată de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european plus, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de instituire a unor norme financiare aplicabile acestor fonduri, precum și Fondului pentru azil și migrație, Fondului pentru securitate internă și Instrumentului pentru managementul frontierelor și vize COM (2020) 23 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/74 din 5.03.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată următoarele:

1. Propunerea de regulament se întemeiază pe articolul 174 din TFUE: Uniunea „își dezvoltă și desfășoară acțiunea care conduce la consolidarea coeziunii sale economice, sociale și teritoriale. Uniunea urmărește, în special, reducerea decalajelor

dintre nivelurile de dezvoltare a diferitelor regiuni și a rămânerii în urmă a regiunilor defavorizate”.

2. Propunerea de regulament respectă principiul subsidiarității, în acord cu articolul 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care prevede că Uniunea are

competențe partajate cu statele membre în domeniul coeziunii economice și teritoriale.

3. Actul normativ respectă parțial principiul proporționalității, întrucât forma juridică aleasă de regulament, deși este potrivită, este incompletă în privința conținutului.

Art. 2. — Senatul României:

1. salută importanța procesului de tranziție către atingerea obiectivelor de neutralitate climatică, crearea unui Fond pentru Tranziție Justă (FTJ) și modificarea Regulamentului privind dispoziții comune pentru punerea în aplicare a FTJ, precum și menținerea alocării financiare preliminare din partea fiecărui fond, per obiectiv de politică publică la nivel național, respectând normele specifice ale fondurilor privind concentrarea tematică;

2. apreciază că este esențială continuarea implementării obiectivelor politicii de coeziune care să asigure reducerea disparităților de dezvoltare economică, socială și teritorială și, mai ales, să susțină dezvoltarea regiunilor cel mai puțin dezvoltate;

3. susține flexibilitatea prevederilor regulamentului pentru alegerea regiunilor eligibile, a alocărilor din FEDR și FSE și a regulilor de dezangajare;

4. subliniază că noile modificări, spre finalul perioadei de negociere, pun în pericol finalizarea regulamentelor politicii de coeziune, aprobarea acestora, cu consecința amânării aprobării programelor operaționale și a investițiilor specifice reducerii decalajelor de dezvoltare;

5. apreciază că pentru atingerea obiectivelor de neutralitate climatică este recomandată finanțarea din FTJ și din resursele complementare FEDR și FSE în limita de 20% din totalul alocărilor celor două fonduri în perioada 2021—2027 unui stat. Totodată, susține finanțarea priorităților de dezvoltare conform concentrării tematice a politicii de coeziune, cu preponderență din alocarea financiară FEDR statului respectiv.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 9 martie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 9 martie 2020.
Nr. 14.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Programul de lucru al Comisiei pentru 2020 COM (2020) 37 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului (nr. 1) privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/77 din 5.03.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. salută inițiativa Comisiei care este conturată în jurul celor șase ambiții emblematice stabilite în Orientările politice ale președintelui Ursula von der Leyen;

2. susține Programul de lucru al Comisiei pentru anul 2020 care reflectă principalele priorități ale Parlamentului European și ale Agendei strategice a Consiliului European pentru perioada 2019—2024:

a) un Pact ecologic european;

b) Europă pregătită pentru era digitală;

c) economie în serviciul cetățenilor;

d) Europă mai puternică pe plan internațional;

e) promovarea modului nostru de viață european;

f) un nou elan pentru democrația europeană;

3. subliniază necesitatea unei Uniuni Europene puternice și unite, care să se bazeze pe toate atuurile sale diplomatice, economice și politice, mai evidentă și mai importantă ca niciodată.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 9 martie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 9 martie 2020.
Nr. 15.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 762

din 28 noiembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152, art. 344 alin. (2) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152, art. 344 alin. (2) și ale art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petrică Irinel Dumea și Petru Dumea în Dosarul nr. 364/32/2017/a1.6 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.472 D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Prim-magistratul-asistent referă asupra procedurii de citare în cauză. Având cuvântul cu privire la procedura de citare, reprezentantul Ministerului Public apreciază că aceasta este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Astfel, cât privește dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală, învederează că prin acestea au fost instituite condițiile prin care se poate solicita judecătorului transmiterea datelor de trafic și localizare, solicitarea putând fi admisă numai în situația în care există acea suspiciune rezonabilă privind săvârșirea unei infracțiuni dintre cele enumerate expres și dacă există temeiurile justificate că datele solicitate constituie probe care nu pot fi obținute în alt mod, măsura fiind proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale. Ca urmare, nu poate fi primită susținerea autorilor excepției în sensul că este vorba de un control pur formal al judecătorului, sens în care Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 589 din 21 septembrie 2017. În ceea ce privește art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală, arată că excepția este neîntemeiată, față de împrejurarea că se poate comunica o copie certificată a rechizitoriului nu numai inculpatului, ci și celorlalte părți, la cerere, fiind respectat dreptul la un proces echitabil, sens în care este și Decizia Curții Constituționale nr. 808 din 6 decembrie 2018. Sunt, de asemenea, neîntemeiate și criticile formulate în raport cu art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 19 ianuarie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 364/32/2017/a1.6, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 152, art. 344 alin. (2) și ale art. 346 alin. (7)**

din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Petrică Irinel Dumea și Petru Dumea în dosarul menționat, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în procedura camerei preliminare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că prevederile art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 21 alin. (2) și (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, în măsura în care persoanelor vătămate, părților civile, părților responsabile civilmente și reprezentanților lor legali (tutori, lichidatori judiciari etc.) nu le este comunicată o copie a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia, aceste părți fiind puse într-o situație de inferioritate procesuală față de inculpat. Așa fiind, aceștia ar trebui să beneficieze de o egalitate a armelor sub aspect procedural și, în consecință, să aibă aceleași condiții de acces la justiție.

6. Se susține, totodată, că prevederile art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare și ale art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor, deoarece același judecător soluționează cauza atât în procedura camerei preliminare, cât și în cursul judecății pe fond. Consideră că în această situație nu se mai poate garanta și prezerva independența judecătorilor care s-ar pronunța asupra fondului cauzei, întrucât aceștia ar fi „legați” sub aspect juridic de soluția adoptată de camera preliminară. Sub aspect obiectiv, într-o asemenea situație există riscul să se încalce dreptul la un proces echitabil întrucât judecătorul poate fi tentat să dispună o soluție care să o susțină pe cea adoptată anterior în camera preliminară. Sub aspect subiectiv, se încalcă independența funcțională a judecătorului, deoarece se realizează confuzia între funcția de verificare a legalității actelor de urmărire penală și a legalității trimerii în judecată, pe de o parte, și funcția de judecată propriu-zisă, în cadrul etapei judecății în primă instanță. În condițiile în care există un risc crescut de imparțialitate, se apreciază că această situație duce și la încălcarea dreptului la apărare.

7. Referitor la dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală, se susține că încalcă dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privitoare la viața intimă, familială și privată, precum și pe cele ale art. 7 privitoare la respectarea vieții private și de familie din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Astfel, pornind de la argumentele cuprinse în Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, autorul face o paralelă între prevederile contestate și cele ale legii analizate de instanța de contencios constituțional prin decizia anterior menționată, precizând, între altele, că, dacă, prin aceasta din urmă care a fost constatată ca neconstituțională, datele puteau fi reținute numai pentru o perioadă de 6 luni, în reglementarea din Legea nr. 235/2015, durata a fost extinsă la 3 ani și, prin urmare, în art. 152 din Codul de procedură penală este instituit un standard inferior de protecție a dreptului la viață privată. Totodată, deși dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală prevăd obligația obținerii unei autorizări prealabile a judecătorului stabilit potrivit legii pentru furnizarea datelor, dispozițiile actului normativ nu prevăd

condițiile ce trebuie analizate, situațiile în care poate fi autorizată o asemenea măsură, perioada și termenul retroactiv, persoanele sau subiecții procesuali cărora li se aplică (inculpat, suspect sau orice ală persoană care încă nu are calitate în dosar), ceea ce nu este de natură a oferi o garanție efectivă pentru protecția dreptului la viață intimă, familială și privată. Mai mult decât atât, normele privind datele au la bază Directiva 2006/24/CE a Parlamentului și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele și servicii de comunicații electronice destinate publicului și de modificare a Directivei nr. 2002/58/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOCE) nr. L105/13 aprilie 2006. În România directiva a fost implementată în 2012 printr-o lege care permite furnizorilor de servicii să stocheze timp de șase luni anumite date despre apelurile telefonice, sms-urile și mesajele electronice ale populației, pentru a putea fi folosite ca instrument de investigare în caz de infracțiuni. Directiva 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 a fost declarată invalidă de către CJUE.

8. Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală, se arată că obținerea datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori de furnizorii de comunicații electronice destinate publicului reprezintă procedeul probatoriu prin care organele judiciare pot intra în posesia datelor de trafic, datelor de identificare a echipamentului tehnic sau de localizare pe care furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului aveau obligația să le rețină potrivit art. 4 din Legea nr. 82/2012 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice. Prin Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea Legii nr. 82/2012 (care constituia transpunerea Directivei 2006/24/CE, directivă cu privire la care, prin Hotărârea din 8 aprilie 2014, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a apreciat că aceasta constituie o ingerință în drepturile garantate de art. 7 din Cartă). Prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 152 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

9. Prin Legea nr. 235/2015 a fost modificată Legea nr. 506/2004, iar prin Legea nr. 75/2016 a fost modificat radical conținutul art. 152 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 121 din Legea nr. 506/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vederea intrării în posesia datelor de trafic reținute, organele de urmărire penală pot solicita date de trafic și localizare, prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului doar cu autorizarea judecătorului de drepturi și libertăți. Astfel, prin împrejurarea că legiuitorul a instituit în art. 152 alin. (1) lit. a)—c) din Codul de procedură penală îndeplinirea cumulativă a anumitor condiții se consacră principiul subsidiarității, reliefând caracterul de excepție al ingerinței în dreptul la viață privată, în vederea asigurării echitabilității procedurii. De asemenea, prin împrejurarea că în art. 152 alin. (1) lit. d) din același cod a fost instituită și condiția ca măsura să fie proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii, este consacrat și principiul proporționalității măsurii obținerii datelor cu restrângerea dreptului la viață privată. În vederea asigurării integrității datelor,

furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului au obligația să asigure semnarea datelor solicitate, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat. Semnarea electronică a datelor se va face în mod automat în momentul extragerii lor din bazele de date.

10. Judecătorul de cameră preliminară apreciază că textele criticate cuprind norme clare și precise cu privire la conținutul și aplicarea măsurii reținerii și utilizării, așa încât persoanele ale căror date au fost păstrate să beneficieze de garanții suficiente care să asigure o protecție eficientă împotriva abuzurilor și a oricărui acces sau a oricărei utilizări ilicite. Acestea oferă cetățenilor suficiente garanții, în ceea ce privește riscul folosirii abuzive a datelor stocate și arbitrarul. De asemenea, actele normative analizate definesc regulile privind îndeplinirea cerințelor referitoare la securitatea reținerii datelor și restricționarea accesului terților la datele reținute, precum și mijloacele puse la dispoziția persoanelor afectate pentru a beneficia de o protecție eficientă împotriva arbitrarului și a folosirii abuzive a datelor stocate. Așa fiind, aceste norme sunt clare și previzibile și respectă cerințele de necesitate și proporționalitate stabilite de Legea fundamentală.

11. Cu privire la critica dispozițiilor art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța apreciază că, întrucât inculpatul, pe de o parte, și persoana vătămată și celelalte părți din procesul penal, pe de altă parte, se află în situații juridice diferite, nu se poate susține că textele criticate afectează dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (2) din Constituție. De asemenea, dată fiind situația inculpatului, acesta fiind cel care urmează să răspundă penal pentru faptele pentru care a fost trimis în judecată, legiuitorul a prevăzut obligația comunicării rechizitoriului de către judecătorul de cameră preliminară. În ceea ce privește celelalte părți, s-au prevăzut doar obligația de a fi înștiințate cu privire la obiectul procedurii camerei preliminare, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și invoca excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală și că au dreptul să consulte toate documentele existente în dosarul cauzei, inclusiv rechizitoriul.

12. Referitor la critica dispozițiilor art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, instanța arată că, în procedura de cameră preliminară, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Instanța competentă să se pronunțe asupra judecării pe fond a cauzei are plenitudinea de jurisdicție să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, deoarece, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbateră contradictorie a părților sau pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. În ceea ce privește posibilitatea judecătorului de cameră preliminară competent să se pronunțe asupra legalității trimiterii în judecată de a exercita, potrivit art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, și funcția de judecată în cauză — se arată că nu este de natură să afecteze dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât, dimpotrivă, este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. De altfel, o soluție contrară celei criticate ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși legalitatea urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra

întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, simplul fapt de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința judecătorului. Trebuie avute în vedere întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Morel împotriva Franței*, paragraful 45). În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 777 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 12 februarie 2016, paragraful 27, Decizia nr. 40 din 9 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 23 martie 2016, paragraful 26, și Decizia nr. 126 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 19 mai 2017.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, întrucât legalitatea probelor obținute din datele de trafic și localizare prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului este condiționată de respectarea cerințelor privind necesitatea ingerinței și proporționalitatea acesteia cu scopul urmărit, Guvernul apreciază că dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală sunt conforme cu art. 26 din Legea fundamentală. De asemenea, nu se poate reține că legea este lacunară ori lipsită de previzibilitate. Sub acest aspect, art. 152 din Codul de procedură penală se coroborează cu dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, care prevăd că „Datele de trafic referitoare la abonați și la utilizatori, prelucrate și stocate de către furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de către furnizorul unui serviciu de comunicații electronice destinate publicului, trebuie să fie șterse ori transformate în date anonime, atunci când nu mai sunt necesare la transmiterea unei comunicări, dar nu mai târziu de 3 ani de la data efectuării comunicării, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (2), (3) și (5).” Pe de altă parte, câtă vreme art. 152 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală impune condiția ca datele solicitate să constituie probe, organul de urmărire penală este obligat să justifice, în raport cu particularitățile cauzei, relevanța datelor de trafic și/sau localizare solicitate, inclusiv sub aspectul intervalului de timp în care ele au fost stocate; or, prin aceasta se garantează tocmai caracterul temporar al ingerinței în dreptul la respectarea vieții private.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală, Guvernul o apreciază ca fiind, în principal, inadmisibilă, deoarece „pretinsa discriminare nu-l vizează pe inculpat — autorul excepției — ci pe alți subiecți procesuali [...], căci, indiferent de soluția Curții Constituționale, aceasta nu va produce niciun efect în privința inculpatului”. În subsidiar, se susține că excepția este neîntemeiată, deoarece nu se poate susține existența unui tratament discriminatoriu câtă vreme ceilalți subiecți procesuali nu se află în aceeași situație juridică cu inculpatul. Astfel, câtă vreme un act procesual se limitează — potrivit art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală — la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, cuprinzând, între altele, datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, este firesc că inculpatul este îndreptățit să i se comunice o copie a rechizitoriului; persoana vătămată, partea civilă și partea

responsabilă civilmente, deși nu au un asemenea drept, pot cunoaște conținutul rechizitoriului cu ocazia consultării dosarului, în temeiul art. 81 lit. e) din Codul de procedură penală.

16. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală, Guvernul o apreciază ca fiind neîntemeiată și face trimitere la jurisprudența în materie, respectiv Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile din Codul de procedură penală cuprinse în art. 152 — *Obținerea datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului*, art. 344 alin. (2) — *Măsurile premergătoare* și art. 346 alin. (7) — *Soluțiile*, având următorul conținut:

— Art. 152: „(1) *Organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, pot solicita date de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:*

a) *există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) sau a unei infracțiuni de concurență neloială, de evadare, de fals în înscrisuri, infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, a unei infracțiuni privind nerespectarea dispozițiilor privind introducerea în țară de deșeuri și reziduuri, a unei infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc ori a unei infracțiuni privind regimul juridic al precursorilor de droguri, și infracțiuni referitoare la operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive asemănătoare celor determinate de substanțele și produsele stupefiante sau psihotrope;*

b) *există temeiuri justificate pentru a se crede că datele solicitate constituie probe;*

c) *probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare;*

d) *măsura este proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii.*

(2) *Judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță în termen de 48 de ore cu privire la solicitarea organelor de urmărire penală de transmitere a datelor, prin încheiere motivată, în camera de consiliu.*

(3) *Furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului care colaborează cu organele de urmărire penală au obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate.”;*

— Art. 344 alin. (2): „*Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură. Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de*

a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.”;

— Art. 346 alin. (7): „*Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecării exercită funcția de judecător în cauză.*”

20. În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (2) și (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare, ale art. 26 referitor la viața intimă, familială și privată, precum și ale art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor. Se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 7 — *Respectarea vieții private și de familie* din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare.

22. Astfel, cu privire la **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152 din Codul de procedură penală**, Curtea constată că, prin Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 4 septembrie 2014, paragraful 80, a statuat că textul criticat nu reglementează procedura de reținere și stocare a datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, ci doar stabilește procedura de autorizare prealabilă, de către judecătorul de drepturi și libertăți, a solicitării adresate acestor furnizori de către organele de urmărire penală, în vederea accesării și utilizării datelor reținute. Acest text care reglementează una dintre metodele speciale de supraveghere sau cercetare prevăzute de Titlul IV, Capitolul IV din Codul de procedură penală este cel care asigură controlul judecătoresc asupra activităților reglementate de lege, constituind tocmai garanția procedurală a dreptului la viața intimă, familială și privată, prevăzut la art. 26 din Constituție, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, Curtea a apreciat că dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile Constituției, aceleași argumente fiind valabile și în ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la viața intimă, familială și privată consacrat de dispozițiile din documentele internaționale invocate în prezenta cauză.

23. Distinct de aceste argumente, Curtea constată că, în prezenta cauză, autorul excepției mai critică dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală, cu motivarea că a fost extinsă durata reținerii datelor. Cu privire la aceasta se poate constata că textul contestat nu dispune nimic în legătură cu existența vreunui termen maxim de reținere a datelor, fapt statuat și prin Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, precitată, în care s-a mai arătat că, întrucât în etapa reținerii și stocării datelor nu se realizează în concret identificarea ori localizarea celor care sunt subiecții unei comunicații electronice, aceasta urmând a avea loc abia în a doua etapă, după ce este permis accesul la date și utilizarea acestora, prin ea însăși, această operațiune nu contravine dreptului la viața intimă, familială și privată ori secretului corespondenței (paragrafele 59, 60).

24. În ceea ce privește **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală**, prin Decizia nr. 803 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 21 februarie 2018, paragraful 15, Curtea, făcând trimitere la Decizia nr. 776 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 19 februarie 2015, și Decizia

nr. 631 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 6 noiembrie 2015, a statuat că împrejurarea potrivit căreia numai inculpatului i se comunică o copie certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia nu echivalează cu afectarea dreptului la un proces echitabil ori cu înfrângerea egalității cetățenilor în fața legii, deoarece este firesc ca actul de inculpare să fie comunicat doar persoanei vizate. De altfel, art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale obligă statele să respecte dreptul oricărui acuzat, indiferent că este privat sau nu de libertate, să fie informat în cel mai scurt timp asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa. Potrivit art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, rechizitoriul reprezintă actul de sesizare a instanței de judecată, acesta limitându-se la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, potrivit art. 328 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, și, întrucât prin rechizitoriu se formulează o acuzație în materie penală, acesta se comunică persoanei astfel acuzate. Totodată, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2015, Curtea a apreciat că, din perspectiva principiului contradictorialității, atât părții civile, cât și părții responsabile civilmente trebuie să li se ofere aceleași drepturi ca și inculpatului, așa încât, odată citate, partea civilă și partea responsabilă civilmente iau cunoștință despre desfășurarea procedurii în fața judecătorului de cameră preliminară și au dreptul să consulte toate documentele existente în dosarul cauzei, inclusiv rechizitoriul, fiindu-le asigurate, în acest fel, toate drepturile și garanțiile procesuale pe care dreptul la un proces echitabil le presupune în faza procesuală analizată.

25. Cu privire la **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală**, prin Decizia nr. 415 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 3 octombrie 2017, Curtea a reținut că este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, totodată, că o soluție contrară ar fi fost de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea — esențială în buna administrare a cauzei — de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Așa fiind, Curtea a arătat că simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința judecătorului. Trebuie avute în vedere întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 iunie 2000, pronunțată în *Cauza Morel împotriva Franței*, paragraful 45) — paragraful 16 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 7 octombrie 2016.

26. În aceeași decizie, Curtea a reținut că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. De altfel, potrivit prevederilor art. 345 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară va comunica de îndată parchetului, în vederea remedierii, încheierea pronunțată, în

cazul în care fie constată neregularități ale actului de sesizare, fie sancționează, potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală, actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii ori exclude una sau mai multe probe administrate în timpul urmăririi penale. Cu privire la legalitatea probațiunii, în camera preliminară pot fi supuse controlului judecătorului aspectele referitoare la nulitatea absolută sau relativă ori la excluderea unor probe, care, potrivit art. 102 din Codul de procedură penală, vizează numai probele nelegale, probele obținute prin tortură și cele derivate din acestea. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, acesta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecării, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (paragraful 20 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016).

27. În continuare, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat la o fază distinctă de parcurs a procesului penal posibilitatea invocării excepțiilor referitoare la competența instanței, legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor sau legalitatea actelor efectuate de organul de urmărire penală, fază în care nu se stabilește vinovăția sau nevinovăția inculpatului. Consecința acestei limitări temporale este faptul că, după începerea judecării, nu mai este posibilă restituirea cauzei la procuror, scopul reglementării fiind acela al asigurării soluționării cu celeritate a cauzelor penale. Împrejurarea că instanța competentă să judece cauza pe fond nu poate ea însăși să se pronunțe cu privire la cererile și excepțiile care au fost ridicate în procedura de cameră preliminară și care au fost soluționate în această procedură (atât pe fond, cât și/sau în contestație) nu afectează dreptul părților la un proces echitabil, deoarece au făcut deja obiect al controlului unui judecător. Instanța competentă să se pronunțe asupra judecării pe fond a cauzei are plenitudinea de jurisdicție să statueze cu privire la temeinicia acuzației în materie penală, deoarece, potrivit art. 374 alin. (7)—(9) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de părți, deși nu se readministrează, sunt puse în dezbateră contradictorie a părților sau pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și pentru justa soluționare a cauzei. Per a contrario, o probă contestată va

fi readministrată, iar, în cazul în care readministrarea nu mai este posibilă, devin aplicabile dispozițiile art. 383 alin. (4) din același cod, care obligă instanța să o pună în discuția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, dacă imposibilitatea de administrare se referă la o probă administrată în faza de urmărire penală și încuviințată de instanță. Faptul că instanța de judecată va ține seama la judecarea cauzei de o astfel de probă implică filtrarea ei în raport cu exigențele procedural penale referitoare la aprecierea probelor care, potrivit art. 103 din Codul de procedură penală, nu au o valoare dinainte stabilită și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, condamnarea putând fi dispusă numai atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă (paragrafele 21 și 22 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016).

28. Curtea a mai observat că, în urma pronunțării Deciziei nr. 641 din 11 noiembrie 2014, precitată, procedura în camera preliminară se desfășoară în cadrul unor dezbateri orale și contradictorii. Aceasta presupune că în procedura de cameră preliminară se pot administra probe pentru a dovedi că anumite probe din rechizitoriu sunt obținute nelegal sau neloial. Dacă s-ar aprecia în mod contrar s-ar ajunge la situația în care dreptul la o procedură orală și contradictorie ar fi un drept formal a cărui exercitare nu s-ar bucura de efectivitate (paragraful 24 din Decizia nr. 296 din 11 mai 2016).

29. În același sens sunt și Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, Decizia nr. 636 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 7 decembrie 2015, Decizia nr. 784 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 10 februarie 2016, Decizia nr. 901 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 14 martie 2016, Decizia nr. 80 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 16 mai 2016, Decizia nr. 380 din 7 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 13 iulie 2016, Decizia nr. 778 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 3 mai 2017, și Decizia nr. 136 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 11 iulie 2017.

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumea Petrică Irinel și Dumea Petru în Dosarul nr. 364/32/2017/a1.6 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 152, art. 344 alin. (2) și art. 346 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 noiembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

**privind modificarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului
sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime
ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care
pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație
de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții
acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale
și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul
unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele
de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică
județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul
național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere
pe piață în România, a prețurilor de referință generice
și a prețurilor de referință inovative**

Văzând Referatul de aprobare nr. VSC 3.938/2020 al Direcției politica
medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,
având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma
în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru
aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor
maximale ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările
ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind
organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările
ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru
aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în
România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de
punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro
și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care
fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de
sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București,
cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe
piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință
inovative, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 989 și 989 bis din
22 noiembrie 2018, cu modificările și completările ulterioare, se modifică conform
anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare începând cu data
de 1 aprilie 2020.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Nelu Tătaru,
secretar de stat

MODIFICĂRI

ale anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.468/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, valabile în România, care pot fi utilizate/comercializate de către deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau reprezentanții acestora, distribuitorii angro și furnizorii de servicii medicale și medicamente pentru acele medicamente care fac obiectul unei relații contractuale cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, a prețurilor de referință generice și a prețurilor de referință inovative

1. Pozițiile nr. 5632, 6106, 6135, 6177 și 6295 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	cod_cim	obs	Denumire produs	forma	Concentrație	Firma/Tara	DCI	Ambalaj	grupa ATC	statut_fm	statut_anm	Preț producător (lei)	Preț indicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (lei)	Stare	Observații	Valabilitate preț
5632	W64966001		CARMUSTINE 100 mg	PULB+SOL V.PT. SOL. PERF.	100 mg	CN UNIFARM — S.A. ROMÂNIA	CARMUSTINUM	Cutie cu 1 flac. pulp. + 1 flac. solvent (3 ani)	L01AD01	MI		5.500,00	5.529,99	6.065,85	N	Cant. 650 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 2.02.2021.
6106	W6549001		DACARBAZINE MEDAC 500 mg	PULB.PT. SOL. PERF.	500 mg	CN UNIFARM — S.A. ROMÂNIA	DACARBAZINUM	Cutie cu 1 flac. x 500 g pulp. pt. sol. perf. (13,412 cutii) (3 ani)	L01AX04	MI		77,96	87,31	110,40	N	Cant. 285 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 11.08.2020.
6135	W60594001		BITUB 100 mg/ml	SOL. INJ.	100 mg/ml	CN UNIFARM — S.A. ROMÂNIA	ISONIAZIDUM	Cutie cu 10 fiole x 5 ml sol.inj. (1,5 ani)	J04AC01	MI		29,47	33,59	43,94	N	Cant. 506 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 11.08.2020.
6177	W60583001		INBUTOL	SOL. INJ.	100 mg/ml	CN UNIFARM — S.A. ROMÂNIA	ETHAMBUTOLUM	Flac. a 10 ml sol. inj. (2 ani)	J04AK02	MI		25,60	29,18	38,17	N	Cant. 8.733 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 22.09.2020.
6295	W61347002		PPD TUBERCULIN MAMMALIAN 5 UT/0,1 ml	SOL. INJ.	5 U/0,1 ml	CN UNIFARM — S.A. ROMÂNIA	TUBERCULINUM	Cutie cu 20 flac. x 1 ml sol. inj. (1 ml conținând 10 doze) (24 luni)	V04CF01	MI		3.494,00	3524,00	3879,31	N	Cant. 58.000 doze (290 cutii x 20 flacoare x 1 ml (10 doze)	Prețurile sunt valabile până la data de 19.11.2020."

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

NORMĂ

privind încheierea exercițiului financiar pentru entitățile din domeniul asigurărilor

În baza dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (12) și ale art. 36 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare, ale art. 179 alin. (4) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 30 din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, precum și ale art. 4 alin. (3) lit. b) și ale art. 44 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din cadrul ședinței din data de 26 februarie 2020,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea normă:

Art. 1. — (1) Prezenta normă reglementează încheierea exercițiului financiar, întocmirea și depunerea situațiilor financiare anuale și a raportării anuale pentru entitățile din domeniul asigurărilor prevăzute la alin. (2).

(2) Prezenta normă se aplică următoarelor entități:

a) asigurători și reasigurători cu sediul pe teritoriul României, persoane juridice române, autorizați să își desfășoare activitatea în condițiile Legii nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare;

b) intermediari principali autorizați de către Autoritatea de Supraveghere Financiară în condițiile Legii nr. 236/2018 privind distribuția de asigurări, cu completările ulterioare, denumiți în continuare *companii de brokeraj*, conform art. 2 alin. (1) pct. 9 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 19/2018 privind distribuția de asigurări, cu modificările ulterioare;

c) subunități fără personalitate juridică stabilite în România, în conformitate cu prevederile Legii nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 236/2018, cu completările ulterioare, care aparțin unor persoane juridice cu sediul în state terțe;

d) subunități fără personalitate juridică stabilite în România, în conformitate cu prevederile Legii nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 236/2018, cu completările ulterioare, care aparțin unor persoane juridice cu sediul în alte state membre;

e) Fondului de garantare a asiguraților, constituit în condițiile Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților.

(3) În sensul prezentei norme, prin *asigurător* se înțelege asigurătorul, asigurătorul compozit și asigurătorul mixt, așa cum aceștia sunt definiți la art. 1 alin. (2) pct. 3, 4 și 6 din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, iar prin *stat membru* se înțelege statul aparținând Spațiului Economic European.

Art. 2. — (1) Entitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a)—c) și e) întocmesc și depun situații financiare anuale la data de 31 decembrie a anului de raportare, cu excepția celor aflate în lichidare, care depun raportări contabile anuale; situațiile financiare anuale fac obiectul auditului statutar, conform

reglementărilor contabile aplicabile menționate la pct. 1 din anexa*) care face parte integrantă din prezenta normă.

(2) Subunitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. d) întocmesc și depun raportări contabile anuale la data de 31 decembrie a anului de raportare.

(3) Situațiile financiare anuale/Raportările contabile anuale prevăzute la alin. (1) și (2) sunt întocmite și depuse inclusiv în situația fuziunii, divizării sau transferului de portofoliu.

(4) Entitățile prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a)—d) care nu au desfășurat activitate de la data înființării până la data de 31 decembrie a anului de raportare nu întocmesc situații financiare anuale/raportări contabile anuale, ci depun, potrivit legii, o declarație de inactivitate pe propria răspundere.

(5) Situațiile financiare anuale, raportările contabile anuale și declarația de inactivitate prevăzute la alin. (1)—(4) se întocmesc și se depun atât la Autoritatea de Supraveghere Financiară, cât și la Ministerul Finanțelor Publice, în condițiile și până la termenele prevăzute în anexa la prezenta normă.

(6) Din punct de vedere contabil, sediile permanente din România care aparțin persoanelor juridice cu sediul în străinătate, prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. c) și d), reprezintă subunități fără personalitate juridică ce aparțin acestor persoane juridice și au obligația întocmirii situațiilor financiare și raportărilor contabile cerute de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(7) În situația în care persoanele juridice cu sediul în străinătate își desfășoară activitatea în România prin mai multe sedii permanente, situațiile financiare anuale și raportările contabile cerute de Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se întocmesc de sediul permanent desemnat.

(8) La depunerea situațiilor financiare anuale se vor avea în vedere și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.085/2003 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, referitoare la implementarea Sistemului Electronic Național, cu modificările și completările ulterioare.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

Art. 3. — Nedepunerea situațiilor financiare anuale, a raportărilor contabile anuale, a declarației de inactivitate și a celorlalte informații solicitate la termenele prevăzute în prezenta normă, prezentarea unor situații financiare anuale/raportări contabile anuale care conțin date eronate, necorelate sau care nu respectă unitatea monetară înscrisă la fiecare formular/rând se sancționează conform prevederilor art. 163 din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 28 din Legea nr. 236/2018, cu completările ulterioare, și, respectiv, prevederilor art. 42 din Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentei norme se abrogă:

a) Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 7/2019 privind încheierea exercițiului financiar 2018 pentru entitățile din domeniul asigurărilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 și 227 bis din 25 martie 2019, cu modificările ulterioare;

b) Instrucțiunea Fondului de garantare a asiguraților nr. 1/2019 privind întocmirea și depunerea situațiilor financiare anuale la 31 decembrie 2018 de către Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 27 martie 2019.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Elena-Doina Dascălu

București, 27 februarie 2020.
Nr. 9.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

N O R M Ă

privind capitalul social al administratorului de fonduri de pensii ocupaționale

Având în vedere prevederile art. 16 din Legea nr. 1/2020 privind pensiile ocupaționale, în temeiul prevederilor art. 23 lit. a) și b) din Legea nr. 1/2020, în baza prevederilor art. 3 alin. (1) lit. b), art. 5 lit. c), art. 6 alin. (2) și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 11 martie 2020,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezenta normă.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta normă reglementează proveniența capitalului social subscris și vărsat de către fondatorii/acționarii societății de pensii/administratorului, constituit în conformitate cu prevederile Legii nr. 1/2020 privind pensiile ocupaționale, denumită în continuare *Lege*, precum și modificarea capitalului social.

Art. 2. — Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au semnificația prevăzută la art. 3 din *Lege*, la art. 3 din Legea nr. 126/2018 privind piețele de instrumente financiare și la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL II

Capitalul social al administratorului de fonduri de pensii ocupaționale

Art. 3. — Societatea de pensii constituită în baza Legii, la momentul depunerii cererii de autorizare de constituire, trebuie să aibă un capital social minim, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (1) din *Lege*.

Art. 4. — (1) Societățile de pensii, societățile de administrare a investițiilor și societățile de asigurare de viață care sunt autorizate să administreze fonduri de pensii facultative și/sau fonduri de pensii administrate privat, precum și societățile de administrare a investițiilor și societățile de asigurare de viață, autorizate în condițiile Legii de către Autoritatea de

Supraveghere Financiară, denumită în continuare *A.S.F.*, pentru activitatea de administrare a fondurilor de pensii ocupaționale, alocă din capitalul social, exclusiv pentru desfășurarea activității de administrare a fondurilor de pensii ocupaționale, un capital social minim reprezentând echivalentul în lei al sumei de 1,5 milioane euro, calculat la cursul de schimb al Băncii Naționale a României, la data constituirii.

(2) Pentru a administra un fond de pensii ocupaționale, administratorul unui fond de pensii administrat privat trebuie să aibă un capital social minim cel puțin egal cu suma capitalurilor minime prevăzute de *Lege* și de Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru a administra un fond de pensii ocupaționale, administratorul unui fond de pensii facultative trebuie să aibă un capital social minim cel puțin egal cu suma capitalurilor minime prevăzute de *Lege* și de Legea nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pentru a administra un fond de pensii ocupaționale, administratorul unui fond de pensii administrat privat care administrează și fonduri de pensii facultative trebuie să aibă un capital social minim cel puțin egal cu suma capitalurilor minime prevăzute de *Lege*, de Legea nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de Legea nr. 204/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Pentru a administra un fond de pensii ocupaționale, societatea de administrare a investițiilor trebuie să aibă un capital social minim cel puțin egal cu suma capitalurilor minime prevăzute de *Lege* și de Legea nr. 126/2018.

(6) Pentru a administra un fond de pensii ocupaționale, societatea de asigurare de viață trebuie să aibă un capital social minim cel puțin egal cu suma capitalurilor minime prevăzute de Lege și de Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — În analiza provenienței capitalului social al societății de pensii/administratorului, A.S.F. urmărește:

a) proveniența fondurilor care vor fi utilizate ca participație la capitalul social al administratorului;

b) natura activității desfășurate de fondatori/acționari;

c) informații referitoare la activitatea fondatorilor/acționarilor, la tranzacțiile desfășurate de aceștia ori la influența de orice natură la care aceștia sunt supuși și care pot conduce la concluzia că există posibilitatea ca viitorul administrator să nu își desfășoare activitatea în conformitate cu prevederile Legii, conform anexei nr. 1.

Art. 6. — Sumele destinate participației la capitalul social al administratorului trebuie să provină numai din surse proprii și să nu reprezinte sume împrumutate ori puse la dispoziție, indiferent cu ce titlu, de alte persoane fizice, persoane fizice autorizate, persoane juridice sau de alte entități fără personalitate juridică.

Art. 7. — Sumele destinate participației la capitalul social al administratorului trebuie să nu provină:

a) de la persoane juridice ori alte entități înregistrate în state cu care România nu întreține relații diplomatice;

b) din jurisdicții care nu instituie obligativitatea organizării și ținerii contabilității și/sau publicării situațiilor financiare, ținerii registrelor comerciale și/sau care permit păstrarea anonimului în ceea ce privește identitatea fondatorilor/acționarilor/asociaților și administratorilor;

c) din activități care încalcă prevederile Legii nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările ulterioare;

d) de la persoanele care justifică sursa fondurilor prin venituri obținute din activități desfășurate conform lit. a)—c);

e) de la persoane nominalizate în lista întocmită în conformitate cu prevederile art. 26 și 27 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare, precum și persoanele fizice sau juridice care fac obiectul unor sancțiuni internaționale, definite conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 202/2008 privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 217/2009, cu modificările și completările ulterioare;

f) de la persoane care au fost condamnate printr-o sentință rămasă definitivă pentru infracțiuni de corupție și de serviciu, de spălare a banilor, infracțiuni contra patrimoniului, de fals, evaziune fiscală, măturie mincinoasă ori alte fapte de natură să conducă la concluzia că nu sunt create premisele necesare pentru asigurarea unei gestiuni sănătoase și prudente a societății de pensii/administratorului.

Art. 8. — Pentru fiecare dintre participanții la capitalul social, persoane fizice și juridice, administratorul transmite A.S.F., după caz:

a) extrasul de cont, ca dovadă a vărsării integrale și în formă bănească a aportului la capitalul social;

b) declarația pentru participanții la capitalul social prevăzută în anexa nr. 2, completată și semnată de fiecare dintre participanții la capitalul social al societății de pensii cu dețineri de cel puțin 1% din capitalul social;

c) chestionarul pentru participanții la capitalul social prevăzută în anexa nr. 1, completat și semnat de fiecare dintre aceștia, cu dețineri de cel puțin 1% din capitalul social.

CAPITOLUL III

Modificarea capitalului social al administratorului de fonduri de pensii ocupaționale

Art. 9. — Capitalul social minim al administratorului poate fi modificat cu respectarea dispozițiilor prevăzute în Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale legilor speciale aplicabile în vigoare, menționate la art. 4.

Art. 10. — Orice modificare a capitalului social al administratorului se va face cu aprobarea A.S.F.

Art. 11. — (1) Administratorul de fonduri de pensii ocupaționale trebuie să se asigure că, pe toată durata de funcționare, valoarea capitalului său social nu scade sub valoarea capitalului social minim, prevăzută la art. 4 alin. (1).

(2) În situația în care capitalul social scade sub valoarea prevăzută de Lege, administratorul notifică A.S.F. fără întârziere și procedează la reîntregirea capitalului social, în conformitate cu prevederile alin. (3).

(3) Reîntregirea capitalului social al administratorului de fonduri de pensii ocupaționale se face în termen de maximum 6 luni de la data la care a înregistrat o valoare mai mică decât cea prevăzută de Lege.

Art. 12. — Capitalul social minim al administratorului se majorează cu 0,2% pentru echivalentul în lei al fiecărui milion de euro care depășește echivalentul în lei a 200 milioane euro active nete ale fondurilor de pensii ocupaționale, aflate în administrare.

Art. 13. — Sumele destinate participației la majorarea de capital social a administratorului de fonduri de pensii ocupaționale trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de Lege și de prezenta normă.

CAPITOLUL IV

Procedura de aprobare sau de respingere a cererii pentru modificarea capitalului social

SECȚIUNEA 1

Aprobarea cererii pentru modificarea capitalului social

Art. 14. — (1) Cererea pentru aprobarea modificării capitalului social și pentru aprobarea modificării actului constitutiv se depune și se înregistrează la A.S.F. de către administratorul de fonduri de pensii ocupaționale.

(2) Cererea prevăzută la alin. (1) este însoțită de următoarele documente:

a) proiectul actului constitutiv actualizat ca urmare a modificării capitalului social, conform prevederilor legale aplicabile, document care conține inclusiv detalierea alocării capitalului social pe obiecte de activitate;

b) hotărârea adunării generale extraordinare a acționarilor, prin care s-a decis modificarea capitalului social;

c) mandatele de reprezentare în adunarea generală extraordinară pentru acționarii persoane juridice;

d) extrasul de cont, ca dovadă a vărsării integrale și în formă bănească a capitalului social, pentru fiecare dintre participanții la capitalul social, persoane fizice și juridice, după caz;

e) declarația pentru participanții la capitalul social prevăzută în anexa nr. 2, completată și semnată de fiecare dintre aceștia, după caz;

f) chestionarul pentru participanții la capitalul social, prevăzută în anexa nr. 1, completat și semnat de fiecare dintre aceștia, după caz;

g) nota de fundamentare cu privire la motivarea modificării capitalului social și calculul raportului dintre activul net și capitalul social, înainte și după modificare.

Art. 15. — (1) A.S.F. hotărăște cu privire la eliberarea unei decizii de aprobare a cererii prevăzute la art. 14 alin. (1) în termen de 30 de zile calendaristice de la înregistrarea dosarului complet al solicitantului.

(2) Decizia de aprobare a modificării capitalului social și a actului constitutiv se comunică solicitantului în termen de 10 zile lucrătoare de la adoptarea acesteia de către A.S.F.

Art. 16. — (1) Orice solicitare a A.S.F. de informații suplimentare sau de modificare a documentelor prezentate inițial întrerupe termenul prevăzut la art. 15 alin. (1), un nou termen începând să curgă de la data depunerii respectivelor informații sau modificări, depunere care nu poate fi făcută mai târziu de 30 de zile calendaristice de la data solicitării A.S.F., sub sancțiunea respingerii cererii.

(2) În situația în care documentele depuse sunt incomplete, ilizibile sau se constată depunerea acestora într-o formă necorespunzătoare, precum și lipsa unor documente, se solicită completarea sau înlocuirea acestora, după caz, în termen de 30 de zile calendaristice de la data solicitării A.S.F., sub sancțiunea respingerii cererii.

Art. 17. — (1) Administratorul de fonduri de pensii ocupaționale înregistrează modificarea actului constitutiv la registrul comerțului în raza căruia se află sediul social al societății de pensii, în termen de 30 de zile calendaristice de la primirea deciziei prevăzute la art. 15 alin. (2).

(2) Depășirea termenului prevăzut la alin. (1), din motive imputabile administratorului, duce la pierderea valabilității deciziei de aprobare a modificării capitalului social.

Art. 18. — În termen de 5 zile lucrătoare de la obținerea certificatului de înscriere de mențiuni de la registrul comerțului, administratorul depune, în copie, la A.S.F.:

- a) certificatul de înscriere de mențiuni;
- b) certificatul constatator;
- c) actul constitutiv în formă actualizată, astfel cum a fost înregistrat la registrul comerțului.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Elena-Doina Dascălu

București, 13 martie 2020.
Nr. 11.

SECȚIUNEA a 2-a

Respingerea cererii pentru modificarea capitalului social

Art. 19. — Neîndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute de Lege și de prezenta normă duce la respingerea cererii prevăzute la art. 14 alin. (1).

Art. 20. — Decizia de respingere, scrisă și motivată, se comunică administratorului de fonduri de pensii ocupaționale în termen de 10 zile lucrătoare de la adoptarea acesteia.

Art. 21. — Decizia de respingere poate fi contestată la instanța judecătorească competentă, în conformitate cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 22. — O nouă cerere pentru modificarea capitalului social poate fi transmisă A.S.F. numai dacă au fost remediate deficiențele care au constituit motivele de respingere a cererii inițiale.

CAPITOLUL V Dispoziții finale

Art. 23. — (1) Documentele depuse la A.S.F. sunt numerotate, semnate pentru conformitate de către reprezentanții legali ai solicitantului și sunt însoțite de un opis.

(2) Documentele și informațiile prevăzute în prezenta normă se transmit în limba română, iar documentele emise într-o altă limbă vor fi depuse în original, în formă autentică, după caz, împreună cu traducerea legalizată.

(3) A.S.F. poate solicita, în scris, orice informații sau documente suplimentare, dacă cele prezentate nu sunt suficiente ori relevante pentru realizarea evaluării sau dacă documentația prezintă alte deficiențe.

Art. 24. — Nerespectarea prevederilor prezentei norme se sancționează în conformitate cu prevederile cap. XIV din Lege.

Art. 25. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta normă.

Art. 26. — Prezenta normă se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

ANEXA Nr. 1

CHESTIONAR pentru participanții la capitalul social

Acest chestionar va fi completat de către fiecare dintre fondatorii societății de pensii (persoane fizice și persoane juridice)/acționarii administratorului, cu dețineri de cel puțin 1% din capitalul social, care solicită să administreze sau care administrează un fond de pensii ocupaționale.

Chestionarul se întocmește potrivit acestui model. Este obligatoriu a se răspunde la toate întrebările. Nu sunt acceptate chestionarele semnate prin reprezentare.

Autoritatea de Supraveghere Financiară va păstra confidențialitatea informațiilor cuprinse în răspunsurile la acest chestionar, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

1. Denumirea și adresa sediului social al societății pentru care se comunică informațiile:
2. Identitatea participantului la capitalul social al societății:

2.1. pentru persoanele juridice se vor preciza denumirea, forma juridică, codul unic de înregistrare și adresa sediului social:

2.2. pentru persoanele fizice se vor preciza numele și prenumele, CNP, seria și numărul actului de identitate, emitentul și data emiterii acestuia, data și locul nașterii, cetățenia și domiciliul. Pentru cetățenii străini se va preciza, dacă este cazul, și data de la care au domiciliul/reședința în România.

3. În situația în care participantul la capitalul social este un acționar din categoria instituțiilor de credit și instituțiilor financiare se va/se vor indica autoritatea/autoritățile însărcinată/însărcinate cu supravegherea sa pe bază individuală și, după caz, pe bază consolidată:

4. Pentru participanții la capitalul social menționați la pct. 3 se vor indica, după caz, valoarea fondurilor proprii și nivelul indicatorului de solvabilitate, la nivel individual și la nivelul grupului din care fac parte, potrivit ultimelor raportări transmise autorității însărcinate cu supravegherea entităților respective pe bază individuală și, după caz, pe bază consolidată, întocmite în conformitate cu reglementările aplicabile. Se va preciza data pentru care au fost determinați indicatorii menționați:

5. Faceți parte dintr-un grup de persoane care acționează împreună? În caz afirmativ, precizați componența grupului și natura relațiilor existente între membrii acestuia:

6. Care sunt obiectivele pe care le urmăriți în legătură cu activitatea societății în următorii 3 ani?

7. Persoanele din grupurile menționate la pct. 5 au făcut, în ultimii 10 ani, ori fac în prezent obiectul unor anchete sau proceduri administrative ori judiciare? Aceste proceduri s-au încheiat cu vreo sancțiune sau interdicție? Dacă da, dați detalii, indiferent dacă în timp a intervenit o reabilitare.

8. Ați fost sancționat, vi s-a refuzat o autorizație, în ultimii 10 ani, ori sunteți sancționat cu interdicție temporară sau definitivă de a desfășura activități de către autoritățile însărcinate

cu supravegherea în domeniul financiar-bancar din România ori din străinătate? Dacă da, dați detalii.

9. Vă aflați sau v-ați aflat, în ultimii 10 ani, în litigiu cu vreo autoritate din România ori din străinătate, însărcinată cu supravegherea în domeniul financiar-bancar? În caz afirmativ, faceți orice precizări utile:

10. Comunicați orice alte informații utile care pot permite o apreciere cât mai completă și corectă a situației patrimoniale, a activității și reputației participantului la capitalul social al societății.

Subsemnatul/Subscrisa declar pe propria răspundere, sub sancțiunea legii, că, în ceea ce privește fondurile utilizate pentru obținerea participației la capitalul social al societății, sunt respectate prevederile legale în vigoare. Totodată, mă angajez să comunic de îndată Autorității de Supraveghere Financiară orice modificare privind informațiile furnizate, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

Numele și prenumele/Denumirea:

Semnătura:

Data:

Declarațiile false sau omiterea intenționată a declarării unor fapte pot constitui încălcări ale legii penale.

ANEXA Nr. 2

DECLARAȚIE privind proveniența capitalului social

Această declarație va fi completată de către fiecare dintre fondatorii societății de pensii (persoane fizice și persoane juridice)/acționarii administratorului, cu dețineri de cel puțin 1% din capitalul social, care solicită să administreze sau care administrează un fond de pensii ocupaționale.

Declarația se întocmește potrivit acestui model, în formă tehnoredactată.

Nu sunt acceptate declarațiile semnate prin reprezentare.

Subsemnatul/Subscrisa,, în calitate de fondator/acționar la,
(numele și prenumele/denumirea) (denumirea societății de pensii/
administratorului fondului
de pensii ocupaționale)

declar pe propria răspundere că suma de folosită ca aport la capitalul social al societății de pensii/
administratorului provine din:

Suma	Sursa	Procent din total sumă folosită ca aport (%)
TOTAL:		100%

Data

Semnătura

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

